

Svar på kritikk fra Røde Fane

Redaksjonen for tidsskriftet Røde Fane (RTRF) [publiserte en artikkel 12. august](#), hvor de angriper oss for å ikke anerkjenne prinsippene om «veiledende tenkning» og «stor ledelse» (<https://tjen-folket.no/index.php/2021/08/12/proletar-er-i-alle-land-foren-dere/>). Innlegget svarer på vår artikkel «Maoisme vs. MLMhM», som blir vist til i fotnotene.

Vi vil innledningsvis si at vi betrakter RTRF som kamerater med «venstre»-feil. Vi oppfatter at RTRF på liknende måte betrakter oss som kamerater med «høyre»-feil. Det er på dette grunnlaget vi ønsker å føre linjekamp. Vi mener at den ekte venstrelinjen styrker seg, og vokser fram gjennom kamp. Vi ser med andre ord på denne linjekampen som en kamp mellom venner, og er takknemlige for at RTRF engasjerer seg i kampen. Vi håper linjekampen både vil styrke den ekte venstrelinjen, samt bidra til å bygge enhet på den proletære linjen.

Vi vil begynne med det minst vesentlige, som handler om ordvalg: RTRF lurer på hvorfor vi bruker begrepet «førerskap» og ikke «anførerskap». Dette er ikke en stor sak for oss, men slik vi forstår begrepene, viser «anfører» til en som fører an i en konkret handling, mens «fører» viser til en mer permanent stilling. Av denne grunn mener vi «fører» er et mer korrekt begrep enn «anfører», som RTRF har valgt å bruke. Siden «Jefatura» er avledet av spansk «jefe» (*sjef, leder*) mener vi «førerskap» er en rimelig direkte oversettelse av det spanske begrepet. «Partifører» er også tradisjonelt blitt brukt i Norge før, men vi kan ikke se at «partianfører» har blitt brukt på samme måte.

Kollektiv ledelse og flat struktur

I sin kritikk setter de likhetstegn mellom kollektiv ledelse og «flat struktur». Vi finner dette ganske pussig, siden både Sovjetunionens Kommunistiske Parti (SUKP) under Lenin og

Stalin((Et klassifisert CIA-dokument som kommenterer endringene i Sovjetunionens ledelse etter Stalins død, innrømmer at SUKP praktiserte kollektiv ledelse selv under Stalin. CIA, «COMMENTS ON THE CHANGE IN SOVIET LEADERSHIP», 1955.

<https://www.cia.gov/readingroom/docs/CIA-RDP80-00810A006000360009-0.pdf>)) , og Kinas kommunistparti under Mao((Mao Zedong, «SOME QUESTIONS CONCERNING METHODS OF LEADERSHIP», 1943. Hentet fra *Selected Works of Mao Tsetung*, Vol. 3. https://www.marxists.org/reference/archive/mao/selected-works/volume-3/mswv3_13.htm)) praktiserte kollektiv ledelse. Derimot kan man vanskelig påstå at SUKP under Stalin, eller KKP under Mao, hadde «flat struktur». I det hele tatt er dette en ganske original kritikk som vi aldri har hørt fra noen andre før, og som vi heller ikke kan si oss enige i. Vi finner det overraskende at vi må forklare for RTRF forskjellen på flat struktur og kollektiv ledelse. Vi må anta at kritikken grunner seg på en misforståelse, manglende innsikt eller at de tolker oss i verste hensikt.

«Flat struktur» blir i bedrifter o.l. beskrevet som en organisasjonsform hvor det er 1 eller få ledere, og ingen mellomledere((NDLA, «Hierarki eller flat struktur?», 2019. <https://ndla.no/nb/subject:1:792414c5-896f-470a-9558-6101d7266237/topic:1:94d33bbc-5549-4ecc-8013-a7221e74b569/topic:1:3429a109-0c34-436a-b337-4a50c7c7eb2b/resource:618f6ab4-5516-4234-8c91-0cc134911d3b>)). På den organiserte venstresiden er «flat struktur» forbundet med autonome og anarkistiske grupper, som gjerne ikke har noen (formelle) ledere. Men i en slik (anarkistisk) flat struktur vil det nødvendigvis oppstå ledere, uten at disse nødvendigvis er anerkjent eller valgt i demokratiske prosesser. Det er typisk de som skriker høyest, eller utstråler personlig autoritet, som ender opp med å klare å tilrane seg ledelsen. På denne måten er «flat struktur» i praksis en udemokratisk måte å organisere seg på, selv om det i teorien kan høres ultrademokratisk ut.

Kollektiv ledelse, på sin side, betyr at en organisasjon har en eller flere ledende grupper som fatter vedtak gjennom demokratiske prosesser. En organisasjon med kollektiv ledelse kan en ha mer eller mindre flat struktur, akkurat som en organisasjon med kommandostruktur også kan ha flat struktur. En liten bedrift kan ha en flat struktur hvor alle avgjørelser fattes av sjefen. Her har du kun individuell ledelse, men samtidig flat struktur. Kinas kommunistparti (KKP) hadde på sin side kollektiv ledelse med et omfattende hierarki.

Det er ikke antall nivå i hierarkiet, men hvem som fatter vedtak, som avgjør om organisasjonen har kollektiv eller individuell ledelse. Med andre ord: motsetningen står ikke mellom *kollektiv ledelse* og *flat struktur*, men mellom *kollektiv ledelse* og *individuell ledelse*.

Mao skriver om prinsippet om kollektiv ledelse på følgende måte:

Partikomitésystemet er en viktig partiinstitusjon for å sikre kollektivt lederskap og hindre ethvert individ i å monopolisere saker. Det har nylig blitt funnet at i noen (selvfølgelig ikke alle) ledende organer er det vanlig praksis for ett individ å monopolisere saken og avgjøre viktige problemer. Løsninger på viktige problemer avgjøres ikke av partikomitémøter, men av én person, og medlemskap i partikomiteen har blitt nominelt. Meningsforskjeller mellom komiteemedlemmer kan ikke løses, og blir stående uløst i lang tid. Medlemmer av partikomiteen opprettholder bare formell, ikke reell, enhet seg imellom. Denne situasjonen må endres.

Fra nå av må det etableres et forsvarlig system med partikomitémøter i alle ledende organer, fra byråene i sentralkomiteen til prefekturkomiteene; fra partikomiteene til frontene til partikomiteene til brigader og militære områder (underkommisjoner fra den revolusjonære militærkommisjonen eller ledende grupper); og de ledende partimedlemmene i regjeringsorganer, folkeorganisasjoner,

nyhetsbyrået og aviskontorene.

Alle viktige problemer (selvfølgelig ikke de uviktige, bagatellmessige problemene eller de problemene hvis løsninger allerede er avgjort etter diskusjon på møter og bare trenger å bli gjennomført) må legges frem for komiteen for diskusjon, og komitémedlemmene som er tilstede bør uttrykke sine synspunkter fullt ut og komme til bestemte beslutninger som deretter bør utføres av de berørte medlemmene. Den samme prosedyren bør følges av partikomiteer under prefektoren og brigadenivået. I de høyere ledende organene bør det også være møter med de ledende kadrene i avdelingene (for eksempel, propagandaavdelingen og organisasjonsavdelingen), kommisjoner (for eksempel arbeidskvinne- og ungdomskommisjonene), skoler (for eksempel partiskoler) og kontorer (for eksempel forskningskontorene). Selvfølgelig må vi sørge for at møtene ikke blir for lange eller for hyppige, og at de ikke må sette seg fast i diskusjoner om småsaker slik at arbeidet blir hindret. I viktige problemer som er kompliserte og som det er forskjellige meninger om, må det i tillegg være personlige konsultasjoner før møtet for å gjøre det mulig for medlemmene å tenke over ting, slik at møtets beslutninger ikke skal bli en formalitet eller at det ikke fattes noen avgjørelser.

Partikomitémøter må deles inn i to kategorier, stående komitémøter og plenums møter, og de to må ikke forveksles. Videre må vi passe på at verken kollektivt lederskap eller personlig ansvar vektlegges for mye slik at den ene fører til forsømmelse av den andre. I hæren har kommandanten rett til å ta nødavgjørelser under kamp og når omstendighetene krever det. ((Mao Zedong, «ON STRENGTHENING THE PARTY COMMITTEE SYSTEM», 1948. Hentet fra Selected Works of Mao Tsetung, Vol. 4. https://www.marxists.org/reference/archive/mao/selected-works/volume-4/mswv4_41.htm (vår oversettelse –RK)))

Vi ser at Mao her mener det er en motsigelse mellom kollektivt lederskap og personlig ansvar. Disse to sidene må være i

balanse. Alle viktige avgjørelser, så sant det praktisk lar seg gjennomføre, må fattes kollektivt. Under rammen av det som er bestemt av kollektive organer, vil hver enkelt kader ha personlig ansvar for å på kreativt vis sette vedtakene ut i live.

RTRF skriver om det de beskriver som «det marxistiske prinsippet om å forene kollektiv ledelse med individuell ledelse». Vi lurer på om de her kan forklare hva de legger i denne motsigelsen? Er det i tråd med det Mao beskriver dette i sitatet over? Er det i tråd med slik vi tolker Mao i vår tolkning over, eller legger RTRF noe annet i «individuell ledelse», enn det vi gjør i «personlig ansvar»?

Vi skrev i vår artikkel «Maoisme vs MLMhM»:

Slik vi oppfatter det går det en rød tråd fra prinsippet om Jefatura (førerskap) til militarisering av partiet og konsentrisk oppbygging av parti, hær og front, hvor en i sentrum vil finne en mer eller mindre allmektig partifører som har et offiserskorps som styrer partiet, hæren og frontorganisasjonene. Vi mener dette er en despotisk måte å organisere på som er skadelig og i strid med det kommunistiske prinsippet om demokratisk sentralisme. ((Revolusjonære Kommuniste, «Maoisme vs. MLMhM», 2021. <https://www.maoisme.no/2021/06/maoisme-vs-mlmhm/>))

Det kan være at RTRF tolker Gonzalo og PCPs skrifter på dette området på en annen måte enn oss, men da de ikke har svart på sitatet ovenfor, er dette enda utydelig. De kan vel ikke mene at førerskap, konsentriske sirkler, og militarisering av partiet *ikke* henger sammen med kommandometoder? Mener RTRF at militarisering av partiet *ikke* betyr at det innføres en kommandostruktur, hvor avgjørelser i større grad blir avgjort av ledende individer i stedet for kollektive organer?

Om persondyrking

Noen har sagt at å være mot [teorien om] genialitet er å være mot meg. Men jeg er ikke et geni. Jeg leste konfusianske bøker i seks år og kapitalistiske bøker i syv. Jeg leste ikke engang marxistisk-leninistiske bøker før i 1918, så hvordan kan jeg være et geni? [. . .] Det er ikke det at jeg ikke vil snakke om genialitet. Å være et geni er å være litt mer intelligent, men genialitet er ikke avhengig av én person eller noen få mennesker. Det avhenger av et parti, partiet som er proletariatets fortropp. Genialitet er avhengig av masselinjen, av kollektiv visdom [. . .]

Jeg snakket med kamerat Lin Piao, og noen av tingene han sa var ikke veldig treffende. Han sa for eksempel at et geni dukker opp i verden bare en gang i løpet av noen århundrer, og i Kina bare en gang i løpet av noen årtusener. Dette stemmer bare ikke med fakta. Marx og Engels var samtidige, og ikke ett århundre hadde gått før vi hadde Lenin og Stalin, så hvordan kan man si at et geni bare dukker opp en gang på noen få århundrer? I Kina var det Ch'en Sheng og Wu Kuang, Hung Hsiu-ch'üan og Sun Yat-sen, så hvordan kan man si at et geni bare dukker opp en gang i løpet av noen få årtusener? Og så er det alt dette snakket om høydepunkter og at 'en setning er verdt ti tusen'. Synes du ikke dette går for langt? En setning er tross alt bare en setning, hvordan kan den være verdt ti tusen setninger? Vi bør ikke oppnevne en statsformann. Jeg vil ikke være statsformann. Jeg har sagt dette seks ganger allerede. Hvis jeg brukte én setning hver gang jeg sa det, er det nå verdt seksti tusen setninger.

Men de lytter aldri, så hver av setningene mine er ikke engang verdt en halv setning. Faktisk er verdien null."((Mao kritiserer Lin Biao sin «genialitetsteori». Mao Zedong, «Talks With Responsible Comrades At Various Places During Provincial Tour», 1971. Hentet fra Selected Works of Mao Tsetung, Vol. 9.

https://www.marxists.org/reference/archive/mao/selected-works/volume-9/mswv9_88.htm)

RTRF beskylder oss for å hente vår kritikk mot persondyrkinga fra Khrusjtsjov og Deng, siden Khrusjtsjov brukte «kamp mot persondyrkinga» som påskudd for å angripe Stalin og gjeninnføre borgerskapets diktatur. Her driver RTRF ganske enkelt skyld ved assosiasjon, uten å gå til kjernen i saka. At de har puttet Deng inn i blandinga finner vi snodig, da det bør være ei kjent sak at den revisjonistiske ledelsen i Kinas Kommunistiske Parti i flere tiår har brukt Maos bilde for å legitimere seg selv.

Personkulthen har periodevis blitt brukt som våpen *mot* høyrelinja i den kommunistiske bevegelsen; særlig under Kulturrevolusjonen i Kina. Men personkulthen er et flyktig våpen, og den som tar det opp, vil snart se det gli ut av hendene sine, og tas opp av opportunistene.

Det stemmer også at *kritikk mot personkulthen* har blitt brukt av høyresiden i partiet (blant annet). Den feilaktige praksisen med persondyrking fantes, og dette utnyttet høyresiden for å lansere større angrep på ledelsen. Slik er opportunismen: *i det ene øyeblikket kritiserer den personkulthen, i det neste øyeblikket bruker den personkulthen til egne formål.*

Kamerat Ajith har formulert kritikken av personkulthen på denne måten:

Personkulthen ble satt i gang av Stalin, i rak motsetning til Lenins syn. Då den daværende Sovjet-lederen Khrusjtsjov forberedte det ideologiske grunnlaget for å gjeninnføre kapitalismen ved å avvise Stalin fullt og helt, under dekke av å avvise personkulthen hans, tok Mao Stalin i forsvar. Men dette var gjort med marxistisk kritikk av Stalin sine feil, mens han skilte ut hva som måtte tas opp og hva som måtte

legges vekk. Vi må tenke over hvorvidt dette ble gjort fullstendig.

Personkulter kan aldri rettferdiggjøres i marxismen. Men i stedet for å avvise dem fullstendig, begrenset Mao seg til å kritisere de mest ytterliggående formene. Selv om en kan rettferdiggjøre dette ved å vise til den sammensatte situasjonen til klassekampen i Kina, er det uakseptabelt i selve prinsippet. Saken er ikke hvor langt lovprisinga går, eller i det hele tatt hvorvidt noen fortjener å prises. Slike kulter dyrker en oppfatning om ufeilbarligheten til et individ, et lederskap og indirekte også partiet; dette er avvist i det Maoistiske partibegrepet, men vi ser det likevel i det kinesiske partiets adjektiv «alltid korrekt». Eksempler fra vår tid med maoistiske partier som rettferdiggjør ledelseskulter sin ved å sitere Mao, peker på behovet for å nå klarhet i denne saka. ((Ajith, «On the Maoist Party», 2013. <https://anti-imperialism.org/2018/08/30/comrade-ajith-on-the-maoist-party/>))

Vi stiller oss bak kritikken, men med forbehold. Ajith skriver at personkulter ble «satt i gang av Stalin». Vi har ikke sett håndfaste bevis på at det var Stalin personlig som tok til orde for dette, og vi har tidligere vist til sitater hvor Stalin kritiserer persondyrkinga. Hvorvidt det var Stalin selv som tok til orde for personkulter er underordna. *Persondyrkinga er et politisk avvik som preget den kommunistiske verdensbevegelsen i hele den kominternistiske perioden. Dette avviket ble tatt opp under Maos ledelse i Kina og særlig i Kulturrevolusjonen. I den maoistiske bevegelsen har det blitt videreført ikke bare av de «hovedsaklig maoistiske» tilhengerne av Gonzalo, men også av Nepals Kommunistiske Parti (som lot seg føre av «Prachanda-stien») og de amerikanske revisjonistene i RCP-USA, som fylket seg rundt Bob Avakians «nye syntese».*

Mao var ingen dogmatiker. Han gjorde konkrete analyser av den konkrete situasjonen. Strategisk var han motstander av persondyrking, men som et middel mot revisjonistene under kulturrevolusjonen mente han at personkulen var et nødvendig onde. ((Edgar Snow, «A Conversation with Mao Tse-Tung». 1971. <https://www.bannedthought.net/Journalists/Snow-Edgar/EdgarSnow-Life-1971-April30.pdf>))

Vi mener dette var en feil, og at persondyrking i lengden ikke styrker partiet, men svekker det, da det fører til blind dyrking framfor utvikling og ekte forståelse. Likevel er det ikke slik at Mao mente at persondyrking var noe prinsipielt bra, noe en skulle ta opp i marxismen og videreutvikle. Tvert imot var det noe han aksepterte i en desperat situasjon. Vi mener at alle mennesker gjør feil, også Mao, og at vi i oppsummeringen av tidligere erfaringer bør identifisere feilene slik at vi ikke gjentar dem.

Slik Ajith beskriver det ovenfor, vil en persondyrkende kultur fungere ødeleggende for folkets evne til å se og kritisere feil i ledelsen. Personkulen på Mao gikk også for langt under Kulturrevolusjonen, ifølge Mao selv ((Ibid.)). Det er slik dette gjerne fungerer. Det er vanskelig å bare ha *litt* personkult, slik eksemplet fra Kina viser.

Et ironisk poeng er at også revisjonistene i Kina i stor grad brukte Maos personkult *mot* Mao. Eller slik Edgar Snow konfronterte Mao med:

Jeg lurer ofte på [. . .] om de som roper Mao høyest og vifter mest med de røde flaggene, er dem som – slik noen sier – vifter det røde flagget for å beseire det røde flagget.

Mao svarte bekreftende på dette og svarte at slike personer faller in i tre kategorier: 1) ærlige oppriktige mennesker, 2) De som bare følger strømmen, 3) Hyklerne. Skal vi forstå marxismen må vi også forstå konteksten den ble skrevet i, og forstå at marxismens kjerne er konkret analyse av den konkrete

virkeligheten. I dette ligger det at det som var rett ett sted i en tid, ikke nødvendigvis er rett for oss i dag. Dette kommer også fram i den overnevnte samtalen mellom Snow og Mao: Mao mente at det i noen få år var nødvendig med personkulen, men at det «nå» (da samtalen fant sted i Desember 1970) ikke lenger var behov for personkulen.

Når det gjelder synet på ledelse er det en uforenlig motsigelse i synet på dette spørsmålet mellom Gonzalo og Mao. Her må RTRF finne ut hvilke linje de mener er korrekte, de kan nemlig ikke både være enig med Mao og samtidig være enig med Gonzalo i dette spørsmålet.

RTRF påstår følgende:

...våre venners virkelige agenda: Ved å kjempe «mot persondyrking» og «mot jefatura», undergraver de den proletariske saken ved å angripe formann Gonzalo, hans lederskap og hans tenkning, og det fungerer som et knep. ((Redaksjonen for Tidsskriftet Røde Fane, «Til forsvar for den marxistiske teorien om lederskap», 2021. <https://tjen-folket.no/index.php/2021/08/12/proletarer-i-alle-land-foren-dere/>))

Å tillegge motparten reaksjonære motiver i en linjekamp bidrar ikke til å skape en saklig og konstruktiv linjekamp. RTRF har ingen saklig grunn til å mene at vi har reaksjonære motiver. Vi vil oppfordre kameratene til å konsentrere seg om det saklige innholdet i linjekampen og til å forholde seg mest mulig vitenskapelig til den. Linjekamp er bra for å styrke den proletære linjen. Vi vil oppfordre RTRF til å se på linjekampen som noe konstruktivt og ikke tolke motstand som «reaksjonært» og «knep». Vi prøver etter beste evne å argumentere så åpent, ærlig og saklig som mulig for hva vi mener er en korrekt linje, og oppfordrer kameratene i RTRF til å gjøre det samme.

RTRF skriver:

Anerkjenner man Lenins tenkning, i sin tid omtalt som bolsjevisme, og Mao Zedongs tenkning, og om man anerkjenner disse som store ledere generert av historisk nødvendighet og tilfeldighet, så vil man ikke ha noe problem med å akseptere formann Gonzalos marxistiske gjendring av den revisjonistiske tesen om «personkult». ((Samme sted.))

Hva mener RTRF med «den revisjonistiske tesen om personkult»? Er det Maos tese om at det fantes en personkult på hans person, slik han framla den for Snow? Eller mener de at det fantes en personkult rundt Mao i Kina, men ikke rundt Stalin i Sovjet, og at den ene tesen er rett, mens den andre er revisjonistisk?

Maos verker i utvalg

RTRF skriver:

Videre hevder de at de siterer Mao, men den som undersøker kilden vil se at det er lederartikkelen i Folkets Dagblad fra 5.april i 1956 som siteres, og at versjonen de siterer fra er en engelsk oversettelse gjengitt i en uoffisiell utgivelse av formann Maos verker, utgitt i India mer enn tjue år etter formann Maos død. ((Samme sted.))

Vi er overrasket over hvordan RTRF forholder seg til Maos verker i utvalg. Skal vi se bort fra Maos skrifter om Kulturrevolusjonen, siden disse ikke er å finne i de bindene som ble utgitt av Folkets forlag i Peking mens Mao levde? Er det kun sitatsamlingen («Maos lille røde») vi kan bruke fra denne tiden? Vi regner med at RTRF vil holde seg prinsipielt til dette, og ikke bare på opportunistisk vis plukke ut de delene fra Mao de synes passer, og forkaste resten.

Folkets Dagblad var i denne perioden i praksis styrt av Maos personlige sekretær og var det offisielle organet fra KKP's sentralkomite. At Mao skrev denne er derfor i utgangspunktet

svært sannsynlig. Vi regner med at når forlaget har utgitt denne i Maos verker i utvalg så er det fordi de sitter på informasjon om at det faktisk var han som skrev denne. Det vil dessuten være litt merkelig om en tekst fra organet til KKP's sentralkomitee og som ble kontrollert av Maos personlige sekretær skrev ting som gikk på tvers av hva sentralkomiteen og Mao mente.

Den 20. partikongressen i SUKP ble holdt i februar 1956. Denne teksten som vi siterer fra er altså skrevet kort tid etter denne kongressen, og før Khrusjtsjov var blitt avslørt som revisjonist. Khrusjtsjov kom med en rekke løgnaktige anklager mot Stalin i denne kongressen, men det er altså denne delen om persondyrking som Mao trekker fram og sier seg enig i. Er det tilfeldig? Er det slik at Mao bare skrev dette for å blidgjøre den nye ledelsen i SUKP, på tvers av hva han selv egentlig mente? Vi tror ikke det. Det er dessuten verdt å merke seg at bortsett fra denne delen om persondyrking, er teksten i hovedsak et forsvar for Stalin. Teksten går i praksis til angrep på de svartmalende anklagene fra Khrusjtsjov mot Stalin. På diplomatisk vis trekker den fram den ene biten hvor Mao sier seg enig med kritikken.

Senere ble det avslørt at Khrusjtsjov, under dekke av oppgjør med personkulten, gjennomførte en kontrarevolusjon. RTRF gjør en stor feil når de ikke ser hvordan Khrusjtsjov brukte noe som var en korrekt kritikk for å dekke over sin kontrarevolusjonære endring.

Spørsmålet om Stalin

RTRF framholder artikkelen «Spørsmålet om Stalin» fra Røde Fane og Folkets Dagblad i 1963 som eksempler på korrekt analyse, i kontrast til sitatet vårt fra Folkets Dagblad fra 5. april 1956, og framstiller det som om det er to helt ulike syn som kommer til uttrykk i disse artiklene. Vi er helt uenig i denne framstillinga. Vi avviser at det er noen motsigelse i

disse artiklene, og RTRF framfører heller ingen argumenter for at det er motstrid. De bare konkluderer med å være for innholdet i den nyeste artikkelen, og mot innholdet i den første.

Begge disse artiklene forholder seg til ledelse på en korrekt måte. Ingen av artiklene går imot prinsippet om kollektiv ledelse, og ingen av dem argumenterer for persondyrking, eller noe som kan ligne på teoriene til førerskap slik de er framlagt av Gonzalo. Videre inneholder begge en kritikk av feilene til Stalin, samtidig som begge framholder og forsvarer det som var bra fra Stalin.

Det er den mekaniske dogmatiske tenkingen som gjør at RTRF fordømmer den ene artikkelen, mens de opphøyer den andre. Dogmatismen kommer her til uttrykk ved at RTRF ikke evner å se artiklene i sin kontekst. Den første ble skrevet før Khrusjtsjov var avslørt som kontrarevolusjonær, mens den andre ble skrevet etter dette. Som det også står i den nyere artikkelen, var Khrushevs såkalte oppgjør med personkulten, i realiteten ikke ett oppgjør med personkulten, men et angrep på kommunismen. Slik de også viser i samme artikkel, så forsøkte ledelsen i SUKP å erstatte personkulten med Stalin med en personkult for Khrusjtsjov, hvor han ble rost opp i skyene og tillagt ære for ting han slett ikke fortjente noe ære for.

Bilder av Mao mfl.

RTRF skriver:

De kaller seg maoister og bruker bilder av Mao, men hevder deretter at å bruke personer på denne måten er «persondyrking». Hva skulle ellers vært hykleri, om ikke dette?((Samme sted.))

Vi mener ikke at det å bruke bilder av f.eks. Mao i illustrasjoner, logoer osv. i seg selv er persondyrking. Vi

bruker selv bildene av de fem klassikerne (Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao) som symboler på vår ideologi. Symboler er helt vesentlig i all propaganda, og ofte er det nyttig å bruke de symbolene som er innarbeidet i bevegelsen. Dette er ikke persondyrking. Klare eksempler på persondyrking er derimot bilder hvor massene/partimedlemmer e.l. blir framstilt som de hyller Gonzalo, slik det bla. gjør i illustrasjonsbildet på vår artikkel [Maoisme vs. MLMhM](#).

Er all kritikk av Gonzalo kakkel fra høns?

RTRF skriver at ingen er hevet over kritikk, men i neste setning beskriver de «den typen kritikk som reises mot formann Gonzalo» som kaklende høns. Vi lurer på om RTRF er i stand til å peke på noen kritikk av Gonzalo som de ikke ser på som «kakkel» fra høns? Vi har ikke sett noen slik kritikk fra RTRF. Utfra dette så lurer vi på om det bare er i ord de påstår Gonzalo kan kritiseres, mens de i realiteten betrakter ham som for opphøyet til å kunne kritiseres.

Kapitulerte Gonzalo fra fangehullet?

RTRF skriver at vi:

«antyder at man kunne akseptere at han hadde kapitulert og generelt sett kan akseptere en kapitulasjon fra fengsel.»((Samme sted.))

Dette stemmer ikke. Vi mener det er uvesentlig om Gonzalo kapitulerte fra fengsel eller ikke, fordi man uansett ikke kan akseptere en kapitulasjon fra fengsel.

Vi ser på det som en svakhet i PCP at et så stort antall la ned våpnene som følge av mer eller mindre overbevisende

påstander om at Gonzalo hadde kapitulert fra fangehullet. Vi mener dette er et resultat av at prinsippet om å ikke godta kapitulasjoner fra fangehullet ikke var tilstrekkelig rotfestet i partiet, kombinert med framstillingen av Gonzalo som legemliggjøring av revolusjonen og garantist for dens seier. Dette var etter vårt syn to svakheter som var sterkt medvirkende til at folkekrigen falt sammen.

Oppsummering

Som vi tidligere har nevnt, både i denne artikkelen og ved andre anledninger, ser vi på Redaksjonen for Tidsskriftet Røde Fane som kamerater. Slik tilstanden er nå, er motsigelsen mellom organisasjonene våre av en ikke-antagonistisk art, som må løses gjennom diskusjon og overtalelse. Vi er glade for å se at RTRF har samme innstilling til saka.

Likevel mener vi at de ideologiske avvikene som RTRF viser fram, er alvorlige nok til at en felles kommunistisk organisering ikke er mulig på nåverende tidspunkt. Vi mener personkulten er et helt reelt ideologisk avvik, som har gjort stor skade på bevegelsen vår. Det er ikke Khrusjtsjov vi følger når vi kritiserer personkulten; som vi har vist, har både Stalin og Mao slått fast at personkulten og teorien om personlig genialitet er alvorlige avvik fra kommunistiske lederskapsmetoder.

I stedet for å utdype og videreutvikle denne innsikten fra Stalin og Mao, slik Ajith gjør i sin tekst «Det maoistiske partiet», har kameratene i RTRF opphøyd personkulten og teorien om genialitet til et prinsipp om *førerskap*. RTRF anklager oss for å løpe høyreopportunismens ærend, på grunn av en slags «småborgerlig naivitet og kynisme i møte med revolusjonens realiteter.» Vi avviser dette på det sterkeste – tvert om mener vi det er en av revolusjonens realiteter at man må *bekjempe* politiske avvik i kommunistpartiet, deriblant persondyrking og kommandometoder.